

ОТРОВА В ПРИЧАСТИЕТО

Явор Гърдев

В неделя на Великден 1880-та година, час преди обед Поп Кръстьо идва в църквата си да отслужи литургията за Второ Възкресение. Светите дарове от Пасхалната служба предната нощ са останали непотребени — никой от ловешкото паство не е дошъл в църквата на заподозрения в предателството на Васил Левски свещеник.

Поп Кръстьо в разрез с канона, но от пастирска грижа и с надежда за помирение с ливчанлии, е запазил комката в потира непотребена, за да може да причести някой мирянин през деня. Църквата обаче и днес остава празна. Явно никой не желае да се причестява от ръката на Поп Кръстьо. Между свещеника и ловешкото паство е зейнала пропаст и изглежда той сам ще трябва да потреби светото причастие, което макар и със закъснение, е длъжен да направи.

Пристъпвайки към потира обаче, Поп Кръстьо се сеца, че според устава на Вътрешната революционна организация, на която сам е бил член преди Освобождението, предателството се наказва със смърт. Възможно ли е бившите ловешки комитаджии да стигнат дотам, че да сипят отрова в причастие, докато не е било пред очите му? Затова ли никой не идва да се причестява с тази комка? Защото е отровена? И чия ръка би дръзнала да посее смърт чрез оскверняване на свещените дарове — плътта и кръвта Христови?

Наоколо се навърта единствен Гечо Немия — лудият клисар, който ще бъде поставен на изпитание от поп Кръстьо чрез страстна обвинителна реч срещу деянията на Апостола на свободата.